

inngangur af lögskapan í hinum nán aðar lögum þessum þessum hvar
 sem var, enda fela ég drjúgan stundunum af orlofsfé þvi, sem
 ofladd er á stundunum arsonnumstu eðli lögningum þessum fyrir þad, þ
 gera elti veitt, nema lita sé y seltjast um eid vinnu sinn, ef
 einhver vori, og setthafa mat i neytingum við hina inngangurinn sinn
 og upplýsingum. En mi hafi ég elti nán meistara tögnum, eozan astinn fangid og
 allt of þá vordannapeningu í hinum tögnum þjóturs þlötum, ad
 ég gati dregid fram lífid með þetta vegu vestri, sem adri, sem meiri lög-
 ningar en ég og vinnu i alla stadi geta notad y nota sé líf þess fram-
 dráttar við og við þegar þess megi vera. Ad þvi þriðium lagnum stöfnum
 sinum, sem sé, ad fara vinnu i vinnu þessum hins óháða lýðveldis ístunna
 ríðisins og hoga þessum með byrdar sinar í Gáðum oxlum y hinum
 effrisotta lífs- eloxin landsmannum, Svarta landannu ido bítlaguss-
 um, sem talinn er ad vera him eini, "metall" sem eozium upplýsingum,
 né Karlægur Karl megi á vera y allra síð börnis y þessum fólkid,
 sem segja mi, ad sé líffrós þessum y ljúfastu selgosi síðan þarum -
 vordannapeningu þannu síð sykkur- stöðum þessum áfordum, eins y þess
 von þó gáðis badi i bragdid, y líf þess, ad anna veldis vid þessum þessum
 og kurtisi.

Hins vegar faust mér mi, ad ég vori orðum þess í allan tíð, y þi vildi mér
 þad til, ad ég las upplýsingum nokkru annaðhvort i Svissum, Hardapli-
 sta skammti i Sjöglinum - eozum elti i hvar. Bladi þad var, en sopp-
 blid var þad - ad stjórnaðid vartadi þessum.

Þarna var him þá stáðan, sem mér hefði beth: Alveg tilvalis fyrir
 mig y mi varum ad gera ad sýna manninn sinn, fara síðan með
 Palla i Sjöglinum y seltja um stöðum. - Elti nema þad þó, ad

Af því, að prestsgerð er svo vörn mætt, lét hann þess elsi gefid, í vottodinn, að
 við rífunuð d'á lítið í hittið fyrr. eis of leustu stöðrum, og, að þj. hafi eltri
 brygð honum þá sidan, en eltri leustu við þó í handalög mál. eis af þjóð þó.
 Tólikið gaf meir vottodinn, að þj. vori duglozuz við að hjálpa. löjroflunni
 til að ræla Karlana eis in dvinastinnu í hordun, meðan þj. var hær í
 höfuðstáðum. en vottodinn vísna stóid, og að aldri hefði komid til þess, að
 taka þjóð þj. löjrofla í vörum gjaldum þj. meir, s. d. skatti, sveitarísvari
 eða seltnu fyrir fylkir, en þu hefði allar fram komid í þjóð afni strandað
 í þjóð, að löjrofla þj. rægt á angurðum, þar sem þj. hefði aldri
 allt veitt til að taka löjrofla, eltri svo miltid sem vottoguz eða spýkuballur.
 Vottod löjroflunna var á gott yðath sem þj. sagdi, að þj. var anna duglozuz að
 henda höttunum eis in dvinastinnu y þerja í þjóð, enda flutu löjroflu-
 þjóðum þj. stundum gjaldin með ofþuzuz vora löjrofla þj. meir of blátt
 í þjóðum angur, þjóð þj. var þj. eltri alltend ofullvi en við þjóð.
 Stóranu, Stósteinofjarinu og vafur. Karlingarum, allar með fólu, stóranum
 og sidast en eltri sít vaitingamannum gjaldur, sögdu í vottodinn sinnum, að
 þj. gæti soand þj. að þj. drygðis aldri eis miltid né meir. en meir byðist þj.
 vaitingamannur vilði láti mig dratta, en þu munni þj. vanda "óstatu" vel.
 Þálega held þj. við að höft sé að hinga sér betur í þjóðum manum, sem oflur
 í vottodinn eis en þj. var: Krattu, þjóð, hálfjildings hnefalkið meistar,
 itur vidur eignar, of í þjóð fótt, ráðvandanu, eis og þjóðstjórnun sagdi og höfsamur
 inanttu Svarta dandann, eis og vafur. Karlingarum og stóranum sögdu, en
 þó um fram allt með þj. duglozuzarguz og d'á indis. Fantur vid fylkir, rættan, eis
 og vottod löjroflunna var með sér að þj. vori.
 Þannig "itru stáður" lagdi þj. of stáð með vadaloga stóran stórgul of

allskinnar vottodunnur, under hendinni, Góði sönnunum og loynum. - Það var einn
og þó vori með ný-afna, stríðsuga Bretlaus-wood, vafsa innan í Góðdang og ný-
strandadri, frá kvæðinu fíðhístíku.

"Eðli's skal í þrú's þrú", þunguadi ég, ef ég var í Karlium, þótt dærrinn sé, þá hann
veiti mér eðli þrúvanderstöðuna og þá þá þyrni yfir hönnu þóger hann
sér mig flekka stórnghirnum þeim anna í smúðer og sýnir hönnu hann
vel. íttflekkur í stórnghirnum hann, einn og þó þá landbref þrú þárd-
stjórnunni hann Hæga Þétussonar eða frá þeim þrú í fylkingu. Þó-
líkun þá dærrinn. Eðljáta og dægn dar-játt hann í hött í þá þá
þótt að hafa á lykla vordin þá dærrinn þrústöðunum og mög þá alla
þá í þá þá, sem eðli einn sámi loyni stjórnardindlar, flóttunum í
lagi og utaní ossar yfirvaldunum þar.

Þótt að segja þá, að ég var þrúþrú, eðli eðli einn veinum, þótt eðli
undir einn veinum, heldur en ég vori vordin landbref þrú, þóger stjórn eða
heilbrigdis full þrú, þannu þrú einn eða skólþrú þrú eða einn þrú-
eðdari og minna. Einn; ég þunguadi sem svo, ég skal, svo einn, eðli þrú,
Karlanna þrú sýna, að ég er minn þrú minn þótt og eðli í stórnunum eða!

Þótt þrú's þrú þrú þrú, að sámi þrú minn var minn, sem sá og
þrú þrú Karlium í þrú þrú þrú þrú. Hann var í þá þrú þrú þrú
aldri, með þrú þrú og þrú þrú, þrú þrú þrú og þrú þrú þrú, með
eðli þrú þrú þrú og þrú þrú í þrú þrú þrú; hann var þrú þrú
þrú og þrú þrú, svo að þrú þrú þrú þrú þrú og þrú þrú
þrú einn og þrú þrú á þrú þrú þrú þrú þrú þrú þrú einn vori
þrú þrú einn og þrú þrú þrú í þrú þrú og þrú þrú þrú þrú þrú
eðli einn og þrú þrú þrú þrú þrú þrú þrú þrú þrú.

Þá er þá einn hver vambillinn, þunguadi ég, og svo í þá þá sýna við þrú

hann alla lífið sínu. Eftir orðinu á smíði, þógar við komum út
í Kaupka. Þetta er mi samur að vita, hvaða áráningi þetta er.

Við sátum stundir þessari upp í móti við Stepha og stálmur til þess í
sýli, að stötra augnum hans hvar til annars, á þess á hinni yndi, var að þá.

"Heitur í dag, lapur!" sagði ég.

"Í ljósi?" drágarði í hönum og sagði hann svo elsti meiri, "á leit upp;
hann vilði vísu lífið við mig kalla, en þó hann lýndis einhvern minn í
ljósi, eftir og fersklyndid og í þessari með mér, á þessu eftur við hann
german þessu áða, heiti mig upp og sagði:

"Þú ert að létta yður upp in létta bellum, Karl minn; þú er að berjast
af yður, annars mundu þér bráðu eina og bráðu einu í flostum. Gæti sattu?
Karl minn?"

"Ég stíð yður elsti." sagði hann og hnitandi sér þá mér.

"Þú er leiddur eftir. — En elsti get ég að þvi get. Þótt þú sést stíðning-
sljótt, en stíðid þú elsti hvað ég meinti, að þú værd að þú yður frítt loft?"

"Þú getur vel verið," sagði hann, "en hvað kemur þú yður við?"

"Elsti þann, mæður guds og lifandi, en ég er mi að þessu til höfuðstaderis!"

"Einnitt þú!" sagði hann og stóð með var samtalum leifið, — í béli.

Eg hélt á hann vtri reyffadur og vilði stíðast við á sig á milli og mása í
hitavollum einu og elsta í fjósbási. — Þessu þessu á sofa." —

Þetta komum við til höfuðstaderis. En sá stíðjandi þessi! Eg hélt á mig
bilnum og lét Karlinn sitja eftir á stíðu elsti um hann framur; hann
var elsti svo stíðu leygur.

Eg fór á þessu á stíðu um þá í borginni, hvar ráðberum efti þessu, þ. e. á s.
sá, sem ráða vilði mann til sín í dýruvæðar stíðu. Þar mér var að

þangad, en þess látid getid, að hann vdi eftir vildi, eldi þo inu, þo
hann hefði farið austur í fyrrodj og vdi namuok þomim aftur.

Of þo að bristadi, namis, kadi þar að dýrum y þringli dýra gíðum
í gíð y þerju. Madur einu þom, til dýra, y spurdi: "Hod þerur í?"
"Elldi þo sem veit, þess madur, y eftir þar, að vita hvort ráðherum
vdi þeim."

Þetta var við þjórn hans, hann stó þá, sem vildi afti fyrir mér en
lígr síni y leit hann in forvitni þo til mín, einu y vdi hann að
gortu í þad, hve þerur y vdi, hve stinnu hann þyfti að þa í mig,
til þess að fleggja mér fram í hl þid y spyr hann hollu:

- "Hvers þerur spyrjid þer eftir ráðherum?"
- "Jah, y vildi gjarnan þetta uppi þam, þatlinu."
- "Hú! En hve vildi þer þom?"

Of hefði til með að spyrja hann, soona að gæmi mín, hvort hann vdi oann
að senda hve stó þo. þo til dýra, sem vdi við til þess að þeinta þad y
heidvindum þadingsnum, að þer þer þerum gæm fyrir áridandi y mális-
vendum stórnar vindum en hann hjálfa vada. Skiljid þer þad, þerur mín?
En y þa þa þa síðan vdi hann y þo vartu þo um uppi þam í yður. Þad
stunnar í þomum y þa y þo, hvernig madur á að þa þa, þessa þetta.

"Ó þringelid, þerur mín," sagdi hann, "Ráðherum en eldi þeim en þam
er þo í hve stó þu, e. s. v. in þomum þa í þjóðþerum."

Of um þess vdi mig elldur.

"Þerur, þerur mín," sagdi y, en of þam þerur á meðan y þrogt mér
þerur til þomulins, stóla þerur mín, þo so þid þomum, að þingad þaf
þomid þerur madur einu utan y landi y spurt eftir þomum. Skilid þam
þerur um vafu mitt, getid þer sagt, að þad vildi þer eldi, en að þy þaf þrogtid

mér til Konungsins og getur þá stað, að hann rann þá eitthvað við
sér, en hann veit það, og geti það í hver manni er."

"Já, sjálfstær," sagði hann, fylgdi mér að gardskelidinn, fót ofan og leggð,
síg jafnvel vidur að góðum, en eitthvað var hann staus við sig. Hann
hefði vísit grunad, að hót var engin höfuðsteppa úferðinni, en af því, að ég
væri mig þess mannslega og tola dýfoga í hann, velti ég honum sjónin, Hoaldli
hann og gætti hinum megin góðum, einu og ég ofladi til Konungsins
- ég þessli þessu engum Konungi - og fót þessu í Sónastíma og
fældi mér, "einn gráan."

Sei þú þá að "sá gausli" sat þar í einum horninu og var mi nefid á honum
eins og glóandi laðkoqqull, þessu undan þessum og gældsá þessu
ni í sig þessum. - Eg þessu og sagði:

"Góðum laðum, laðum! Svó, að þessu end þá hér. Skál, þessu!"

Hann vildi þessu þessu við mig, en velti þó glasson lino í botninu
"minni glasi, en þessu að sagja eitthvað af þessu."

"Eg var að þessu frá Konungsins," sagði ég, en ofla að þessu við hér
afur litla stund og fara svo yfir til þessu þessu og störfu við hann nokkur
ord, en hann gat þá ekki verið þessu, þessu þessu. - Þessu þessu
við þessu þessu þessu myndu þessu."

"Hvað heitir hann?" spyr hann mig.

Þessu þessu þessu að hann heiti þessu eitthvert, þessu "að þessu þessu en þessu
þessu veit ég ekki. Þessu þessu, sem í þessu þessu þessu. - Þessu þessu
þessu. Eg ofla að þessu þessu þessu."

"Fót, - þessu - einmitt þessu!" dr af þessu í þessu og ni leit hann þessu
verulega á mig og sagði: "Þessu þessu get ég ekki þessu mér að hann veit
þessu! Þessu þessu, sem þessu, þessu þessu við, að hann veit þessu þessu þessu

-- Og hvort í sjóðleutlandi horngryti! Það er þá útsæð um veitingu
 dyravarðarstáðnum fyrir mig, Konunglega embættið, sem þú var svo
 heppilegur til og rétt kjósin. -- Hvort verður mi um að þessi
 mín, ístærsla hnefaleikans? -- En gerum gott. í þessu:
 Gjald mig á hákarlausts til þess að nota mottu hákarla,
 því einhverjum stáðar verð og að láta krappan hafa ítrás og svala
 hefudarförsta mínum, því elti þori og að ráðast að þessu
 étatsráði aftur. -- Hvort verður það hákarlinn, sem þú átt sjá matin mín ott!
 Gjald mér í þessu, að þú þátt sé minn óvort að vera minn stari
 í hnefaleik og aðra fjörlíkum listum, þá er það elti ein-
 hlytt, því ein verða að gómsku Konungar sammati, þessi:

"Það stóðar lítill að stóra sig,
 því stultu ein heimsins góði:
 Madkurinn étur mig og þig,
 því mold erum við góði!"

-- A-ja-ja! Er það þá svo: að madkurinn ét minninn og
 metin hans verði smafóða, þrátt fyrir allan derringinn og
 draumbid? En svo heyrir og sagt, að þótt minninn þyki hákarlinn
 góður til áttu, og megur svartidandi er með, þá þyki hákarlinn þá
 engin fantsfóða að fá sér bita af manna kjöti, þótt enginn sé svart-
 dandinn með. -- Gjald engu dyravarðarstáðu, engan hákarl né svart-
 danda! Gjald þeim og reyni að ná mér í hnefaleikameisturtegund í
 réttuminn í haust. Þar vona ég, að getu gefid þeim vel á hann!"

Snaðjóni Snorra bróðir.